

NOVANJE EVROPSKE OBRAMBNE SKUPNOSTI

Splošne pogodbe z Zahodno Nemčijo bodo podpisali 26. maja

Dr. Adenauer se je pogodil z visokimi komisarji glede razdelitve finančnega prispevka Zahodne Nemčije — Grotewohl napoveduje državljansko vojno — Ustanovitev nacionalne armade v Vzhodni Nemčiji — Zasedanje Evropskega sveta v Luxemburgu — Spaakov načrt o ustanovitvi politične skupnosti — V Parizu se je končal sestanek šestih zunanjih ministrov evropske obrambne skupnosti

Bonn, 22. maja. Zahodnonemški kancler dr. Adenauer in zavezniki visoki komisariji so na sinočnem sestanku dosegli sporazum o razdelitvi finančnega prispevka Zahodne Nemčije za potrebe evropske obrambne skupnosti. To vprašanje je bilo doslej najbolj zapleteno in glavna ovira za takojšnji podpis splošnih pogodb.

Na sinočnem sestanku so proučevali predlog zahodnonemškega ministra za finance Fritzja Schäferja, da naj bi se od uveljavljanja sporazuma o evropski armadi do junija 1953 mesečni prispevek Zahodne Nemčije v znesku 850 milijonov mark razdelil na dva enaka dela: prvi za potrebe evropske obrambne skupnosti, drugi pa za vzdrževanje oboroženih sil zahodnih veleisl v Zahodni Nemčiji.

Iz Bonna sporočajo, da bodo splošne pogodbe podpisali 26. maja. Kancler dr. Adenauer bo zaradi tega izkoristil svoj sestanek z zunanjimi ministri za hodnih veselij, ki bo 24. maja, zato, da bi dosegel ugodnejše pogoje za nemški finančni prispevek.

Predsednik vzhodnonemške vlade Otto Grotewohl je včeraj izjavil, da bo podpis pogodb med Zahodno Nemčijo in zahodnimi veleislami privedel Nemčijo v neposredno bližino državljanske vojne in tretje svetovne vojne. Obenem je Grotewohl izjavil, da bo podpis bonnskega sporazuma zaprl vrata razgovorom o nemški združitvi.

Delegacija jugoslovanskih novinarjev pri Guy Molletu

Pariz, 22. maja (Tanjug). Zadnje dni bivanja v Parizu je delegacija jugoslovanskih novinarjev obiskala na rodno knjižnico in pariški veleposlanstvo. Uprava veleposlanstva je priredila zakusko na čast jugoslovanskim novinarjem. Generalni tajnik francoske socialistične stranke Guy Mollet je tudi priredil sprejem na čast jugoslovanskih delegacij, ki se ga je udeležilo več članov sekretariata in drugih funkcionarjev stranke. Po sprejemu je generalni tajnik stranke priredil kosilo na čast delegaciji.

Delegacija jugoslovanskih novinarjev je zapustila Pariz in odpohtovala v Grenoble, od koder bo nadaljevala pot proti Marseillu in Nici ter se 25. maja vrnila v domovino.

Magnani na volilnem zborovanju v Rimu

Ri 1, 22. maja (Tanjug). Poslanec Valdo Magnani je poudaril v govoru, ki ga je imel včeraj na predvolilnem zborovanju v Rimu, da so neodvisni socialisti ubrali svojo pot in da je njihov smoter ustvariti v Italiji močno socialistično gibanje. Grajal je hlapčevsko udinganje Nennijeve socialistične stranke Moskvi, pri čemer je poudaril, da on in člani gibanja italijanskih delavcev nimajo nič proti Sovjetski zvezi in njenim narodom, pač pa proti hegemonizmu in zatirnim zahtevam sovjetske birokratske kaste, v katere voz so se med drugim vpregli Nennijevi socialisti in voditelji KP Italije. Magnani je nadalje poudaril, da uporabljajo v KP Italije ustrovalne metode in nasilje prav tako kot v Sovjetski zvezi. Med potovanjem po Južni Italiji, je dejal Mag-

Uspelo zborovanje Ljudske fronte na trgu Garibaldi

Šentjakobčani so pregnali fašiste in bojkotirali kominformiste

Trst, 22. maja. Na trgu Garibaldi je Slovensko - italijanska ljudska fronta imela sinoči izredno uspelo zborovanje. Govornika na zborovanju sta bila kandidata Ljudske fronte tov. Lavrenti in tov. Stoka. Tov. Stoka je poudaril, da so šli italijanski krogi tudi na volitve v Italiji z geslom o Trstu, ker ne znajo rešiti vprašanja Južne Italije. Za geslom o Trstu ir za iredentizmom pa se skriva čisti fašizem in rasizem, ki so ga Tržanci ponovno videli na delu 20. marca letos. Pozval je navzoče v borbo proti temu fašizmu, ki uspeva v Trstu samo zaradi pasivnosti, ki so jo povzročili v delavskem gibanju kominformovski voditelji.

Sinoči so fašisti v Trstu doživeli svoj prvi poraz v tržaškem delavskem predmestju St. Jakob, kjer so priredili volilno zborovanje. Tržaško delavstvo, ki je moralo toliko časa mirno gledati, da so se fašisti mirno šepirali po mestu, je včeraj pokazalo, kaj resnično misli o prerojenem fašizmu. Okrog trga in tudi na samem trgu, kjer so imeli fašisti svoje zborovanje, se je zbralo več tisoč prebivalcev šentjakobškega predmestja, medtem ko je bilo okrog govorniškega odra le nekaj stotin fašistov iz mesta. Med kominformovci in

nani, so prišli k meni člani KP Italije in Nennijevi socialiste stranke ter se pritoževali na nemogoče stanje v njihovih sekcijah. Kandidatov za občinske volitve niso določili sami, marveč jih je vsililo vodstvo: od članov so zahtevali, da slepo izpolnjujejo ukaze od zgoraj.

Magnani je prav tako grajal krščanske demokrate in sedanjo vladno kot eksponente zaostalega ekonomskega režima, v katerem se je razbohotila socialna krivica in v katerem podpirajo izkoriščevalni razred. Neodvisni socialisti ne morejo sodelovati s takšnim režimom — je dejal Magnani. Na koncu je poudaril, da so v Italiji pogoji za ustvaritev zdravega socialističnega gibanja in izrazil mnenje, da se bo le-to prej ali slej docela utrdilo.

Zaradi močne razporeditve policije je prišlo le do manjših spopadov, pri katerih pa je bilo ranjenih 18 ljudi.

Hkrati s fašističnim zborovanjem je bilo na bližnjem trgu tudi zborovanje kominformovcev. Toda njihovi govorniki so govorili skoraj praznemu trgu. Šentjakobčani se to pot niso dali prevariti, da bi medtem, ko bi oni poslušali kominformovske govornike, fašisti svobodno zborovali v najbolj borbenem tržaškem delavskem predmestju.

Včerajšnji dogodki zato niso bili samo poraz za fašiste, temveč tudi za Vidali, ki je proti volji tržaškega delavstva sklenil tih sporazum s fašisti.

nila posebno pogodbo z Evropsko obrambno skupnostjo, s katero se bo zavezala, da bo ob napadu pomagala kateri koli izmed držav članic.

Francoski delegat v Evropski obrambni skupnosti Alphand je razložil na tiskovni konferenci, da so se zunanji ministri šestih evropskih držav sporazumeli o vseh vprašanjih, razen o vprašanju trajanja pogodbe in statuta evropske armade.

OB ZAVIJANJU RIMSKE VOLKULJE

Italija je zaslužila v Juljski krajini osem milijard predvojnih lir

Trst, 22. maja. (Tanjug.) Casopis »Corriere di Trieste« se dotika danes gospodarske pomoči, ki naj bi jo dajal Rim Trstu in o kateri čedalje večkrat govore. Ko trdi, da je ta »argument« iredentistične propagande lažnjiv, navaja »Corriere di Trieste« posamezne uradne podatke iz gospodarskega življenja Trsta. Med italijansko okupacijo tržaškega ozemlja in Juljske krajine, piše časnik, je dobila italijanska vlada na račun davka okrog 12 milijard predvojnih lir. V

S podpiranjem iredentizma so okrepili fašizem

(Piše naš poseben tržaški dopisnik)

Trst, 21. maja. Volilna zborovanja neofašističnega gibanja MSI predstavljajo za nekatere tržaške kroge in za nekatere zunanje opazovalce presenečenje. Za demokratično prebivalstvo Trsta pa pojav ojačenega fašizma ni ne novost, ne presenečenje. Ves po-

vojni politični razvoj v Trstu — predvsem politika italijanskih strank pa tudi anglo-ameriških zasedbenih oblasti — je namreč nujno vodil v fašizem.

Ob zdajšnjih volitvah je De Gasperi menil, da bo z londonskim barantanjem pribarantal tudi nekaj več glasov zase, predvsem na račun kominformistov. Tako so najbrž menili tudi na zahodu, kjer so bili takoj pripravljeno storiti uslugo svojemu atlantskemu zavezniku, pri tem pa morda niti De Gasperi niti Angleži in Američani niso računali na to, da dejansko delajo uslugo fašistom. Morda se bodo v teh dneh, ko se fašisti svobodno šepirajo po tržaških trgih, se nazivajo s »kamerati« in pojejo slavo svoji preteklosti in avleikuemu možu Mussoliniju, spomnili i zahodni zavezniki i krščanski demokrati na opozorila tržaških demokratičnih strank, ki so bile nekoliko bolj razsodne in so takšen razvoj že vnaprej napovedale.

V vseh iredentističnih kampanjah, ki so jih krščanski demokrati vodili v zadnjem času, so bili fašisti njihova predstraža. Krščanski demokrati so jih smatrali za svoje in so se hoteli z njimi celo povezati tudi pri zadnjih volitvah. Proti temu pa so nastopili njihovi dosedanj zavezniki: socialni demokrati, liberalci in republikanci. Ko je zveza od krščanskih demokratov do fašistov propadla, je videmski »Messaggero Veneto« pisal, da je morda še bolj tako, ker bodo na ta način italijanske stranke dobile več mest v občinskem svetu, ker bodo poleg dveh tretjin svetnikov, ki jim bodo pripadli zaradi relativne večine glasov, dobili še svetnike nepovezanih fašističnih in monarhističnih strank.

Sedaj tik pred volitvami pa je stvar videti nekoliko drugačna. Fašisti, ki so se v tej iredentistični kampanji ojačali, so se začeli boriti za oblast, za pomoč nad krščanskimi demokrati. Njihovi govorniki že govorijo o nekdanjih dobrih časih, o slabših, ki so sledili, in o dobrih, ki morajo zopet priti. Sedaj, ko so prav v tržaški volilni borbi spoznali svojo moč, niso več pripravljeni služiti krščanskim demokratom za borbeno predstražo. Zato so volilni govori predstavnikov italijanskih strank nenadoma dobili dru-

go vsebino. V začetku volilne borbe je bila osnova vseh njihovih govorov obrekovanje vseh njihovih govorov nekaj dneh pa polemizirajo le še med seboj: krščanski demokrati, republikanci, liberalci in socialni demokrati proti fašistom, fašisti pa proti krščanskim demokratom in kominformovcem. Govorniki prvih starih strank očitajo fašistom, da so prav oni s svojo pustolovsko politiko zapravlili Trst in Istro, fašisti pa očitajo krščanskim demokratom, da niso zmogli ničesar storiti za povratek Trsta k Italiji, da so se povezali z masonskimi republikanci in liberalci ter z marksističnimi socialnimi demokrati ter da po Nenniju kokerirajo celo s Togliattijem.

Medtem ko se predstavniki takoj imenovanih »demokratičnih« strank s krščansko demokracijo na čelu izgubljajo v glavnem le v patriotičnih frazah, so si fašisti izdelali podoben načrt, da bi prodrli med vse sloje prebivalstva. Prirejajo posebna zborovanja za mladino, za žene, za delavce itd. Njihovi govorniki na vsakem zborovanju obravnavajo odnos njihovega gibanja do posameznih vprašanj, do zunanje politike, do sindikalnih gibanj, do mladinskih problemov in do cerkve. Dokazujejo, da so boljši katoličani od krščanskih demokratov, saj so prav oni in ne krščanski demokrati podpisali Lateranske pogodbe, oni so se borili v Spaniji za katoliško vero, medtem ko so bili današnji zavezniki krščanskih demokratov, kakor republikanski vojni minister Pacchiardi na nasprotni strani. (Ravnanje visokega klera v Italiji in v Trstu dokazuje, da tudi le-ta ni pozabil biti hvaležen fašistom za vse omenjene in druge usluge).

Vzrok za vse te polemike med nekdanjimi zavezniki je seveda le v borbi za glasove. Fašisti so krščanskim demokratom zlezli čez glavo in ogrožajo njihov gospodarski položaj. V bistvu imajo vsi iste imperialistične cilje, le da so prvi za počasnejšo akcijo, odnosno čakajo, da jim bodo njihovi zavezniki na zahodu vse, kar si želijo, podarili, drugi pa si žele novih vojnih pohodov.

DEJSTVO JE, DA SE JE FASIZEM RAZBOHOTIL PO VSEJ ITALIJI, TODA NIKHER TAKO KOT V TRSTU. Medtem ko v Italiji brez dvoma niso dobršen del krivde tudi kominformovci, ki niso znali takoj po vojni dokončno obračunati s fašisti in je celo sam kominformovski voditelj Togliatti podpisal zakon o amnestiji fašistov, pa v Trstu glavna krivda pada na anglo-ameriško vojaško upravo, ki je, misleč, da podpira italijanske stranke, dejansko podpirala fašiste. Dokazov za to je dovolj. Kljub neprestanim protestom antifašističnih strank vojaška uprava ni hotela ukiniti fašističnih zakonov, dopuščala je, da so iredentisti, za katerimi so se dejansko skrivali fašisti, nemoteno napadali Slovence, vso oblast so dali v roke predstavnikom iredentizma itd. Hkrati s to podporo iredentističnim strankam so dosledno odklanjali vse upravičene zahteve Slovencev. Dejstvo, da Slovencem niso vrnili škode, ki so jo jim povzročili fašisti, je nedvomno vsaj moralno krepilo fašizem. Skratka, vseh sedem let nikomur pri vojaški upravi ni prišlo na misel, kam vodi ta njihova politika, ki je ne samo dajala proste roke fašistom, temveč jih je posredno tudi podpirala. Prvi opomin so jim bile šele bombe, ki so padle proti njihovim postojankam v mestu, toda tudi to jih še ni spametovalo, kakor jih kaže niso spametovale niti iredentistično-fašistične demonstracije okrog 20. marca.

Zaradi takšne politike anglo-ameriških oblasti je postal danes Trst tisti kraj, kjer se fašisti najbolj počutijo. Njihovi govorniki, ki prihajajo iz Italije, drug za drugim izjavljajo, da se v Trstu počutijo doma, medtem ko se v Italiji počutijo, kakor da bi bili v tujini.

Oblasti, odgovorne za red v Trstu, bodo morale resno analizirati položaj, ki ga je pokazala volilna borba, in korenito spremeniti svojo politiko, če nečeto pred zgodovino nositi odgovornosti za prepored fašizma.

A. S.

Razgovor dr. Beblerja z dopisniki OZN

(Nadaljevanje s 1. strani)

pristanika, gradili železniške proge in urednicevali velike zdravstvene načrte in druge naloge, kakršnih bržkone ne bodo nikdar finančialni zasebniki in tudi ne posamezne države. Združeni narodi so forum s širšimi perspektivami za dejansko mednarodno rešitev tega problema.

Neki dopisnik je dejal, da občuduje velike napore Jugoslavije za krepitev njenih obrambnih sil in s tem tudi za obrambo miru v svetu in je vprašal, kako Jugoslaviji vse to uspeva. Bebler je odgovoril:

»Imamo velike težave, vendar sodimo, da sta nacionalna neodvisnost in varnost vredna teh naporov. Dobljamo določeno pomoč, vendar moramo tudi sami ogromno trčtovati. To je tudi vzrok, da ne moremo dvigniti življenjske ravni v tolikšni meri, kolikor bi želeli in mogli, če ne bi bilo teh okoliščin«

Na vprašanje, kaj misli o Nemčiji, je Bebler odgovoril: »O nemškem vprašanju lahko na splošno povem naslednje: Dasiravno v Jugoslaviji ni priložljena oborožitev Nemčije, ki je v poslednjih 40 letih dvakrat napadla Jugoslavijo, nas to ne ovira, da ne bi gledali realno. Noben narod, pa tudi ne Nemčija, ne more večno ostati pod protektoratom. Vsekakor bo postala suverena, kar pomeni, da bo dobila pravice tudi za svojo vojsko in za sklepanje mednarodnih pogodb oziroma zvez. Slehnar druga per, spektiva nima zveze s stvarnostjo«

Vatikan tega ne more zanikati

Prisilna konverzija pravoslavcev v bivših NDH je vsekakor eno izmed najsmratnejših dejanj, ki ga je katoliška cerkev pod patronatom Vatikana zagrešila v tej vojni. To je bil novi iredentistični nastop povampirjenih srednjeveških inkvizitorjev, ki so hoteli izkoristiti konjunkturo (vsaj tako si s tisto razdobje predstavljali) in razširiti svojo vladavino nad tistim delom pravoslavnega prebivalstva, ki je po razpadu bivše Jugoslavije ostalo pod krvavo vladavino »krščanskega vladarja« — Paveliča. Kakorkoli se je Vatikan pozneje skušal oprati, dokumenti danes jasno govorijo, da ne gre tu samo za svojevoljne nastope posameznih duhovnikov, temveč organizirano in dobro pripravljeno akcijo hrvaškega klera pod vodstvom Vatikana in Pia XII.

Na plenarni seji Hrvaškega katoliškega e iskopata, ki se je vršila 17. novembra 1941, so bili sprejeti sklepi o organizaciji prehoda pravoslavnih v katoliško cerkev. Sklepi so sicer zaviti v fraze o popolnoma verskem značaju teh prehodov, ki morajo bazirati na prepričanju vsakega posameznika in na njegovi svobodni odločitvi. V izvršni odbor, ki naj vodi prehode, so bili izbrani: dr. Franjo Herman, profesor bogoslovja v Zagrebu, dr. Janko Kalaj, profesor — katehet, dr. Avgustin Juretić, konzultor škofovskih konferenc (sedaj eden od organizatorjev ustaške emigracije v Frieburgu v Švici), Nikola Borić, ravnatelj nadškojske konference v Zagrebu in dr. Krunoslav Draganović, profesor na bogoslovni fakulteti in sedanji pomočnik Paveliča v emigraciji. Pokroviteljstvo nad tem odborom so prevzeli: Škof senjski dr. Viktor Burčić in apostolski administrator križevačke škofije, notorični klerofašisti dr. Janko Simrak, ki naj delajo, kot to predvideva čl. 6. zaključkov v »dogovoru z gospodom ministrom pravosodja in vere« Paveličeve vlade.

Vendar je zaključek škofovske konference bil samo logično nadaljevanje Paveličeve želje, ki je v svoji okrožnici št. 40468 od 30. julija dejal: »Zelja hrvaške vlade je, da pravoslavni prestopijo v rimsko katoliško cerkev«. Res je, da je bil Pavelič proti, da bi pravoslavni prestopili v vzhodno-katoliški obred, medtem ko je kardinal Tisserand, sekretar kongregacije za vzhodno cerkev v svoji odločbi od 17. junija 1941 (primerjaj datum!) predlagal, naj rajši prevedejo pravoslavne v ta obred, vendar pa navodilo kardinala Tisseranda, ki je bilo izdano pred zasedanjem hrvaškega episkopata in pred citirano Paveličevo okrožnico in jo Vatikan kaj rad citira, posebno še, ker je Tisserand predstavljal zavezniški tabor v rimski kuriji, ne menja situacije. To je prav tako, kakor če bi se mati in oče kregala, ali naj vpišeta sina v I. a ali v I. b razred neke državne gimnazije. Ta odredba Kongregacije za vzhodno cerkev, ki je bila pod številko Prot. N. 216/36 17. junija 1941 poslana hrvaškim škofom, je najboljši dokaz, da je vsa akcija za nasilno pokristitev Srbov bila pripravljena z vednostjo in pod vodstvom rimske kurije in samega papeža Pija XII., ki osebno predseduje imenovani kongregaciji.

Takratno diplomatsko predstavništvo bivše kraljevine Jugoslavije pri Vatikanu je po teh vprašanjih licemerno večkrat interveniralo pri državnem sekretarju kardinalu Maglioneu, boječ se da bi velebrska buržoazija izgubila v teh krajih svojo osnovo za svoje im-

perialistične nastope proti hrvaškemu ljudstvu, kar se vidi najbolj iz dejstva, da je poslanstvo protestiralo samo proti pokolom in konverziji Srbov, dočim je vse ostale ustaške strahote zamolčalo. Vendar so bili odgovori, ki jih je poslanstvo sprejemalo od vaticanske sekretariata vedno enako stereotipni, češ, da se »konverzija mora vršiti brez zunanjeje pritiskaa in da je bil poseben odbor imenovan za voljo tega, da bi se vsa stvar izvršila v redu. Najbolj cinčna je vsekakor nota, ki je bila predana 18. julija 1942 in ki (kot sama pravi v uvodu) ima za cilj »de dissipar cette préoccupation du Gouvernement de Yougoslavie« (»da bi razpršila zaskrbljenost jugoslovanske vlade«). V točki 1. pravi nota naslednje: »Da je bil hrvaški ško-

La Secrétairerie d'Etat de Sa Sainteté e l'honneur d'accuser réception à la Légation de Yougoslavie près le Saint-Siège de la Note N. 28 du 15 avril dernier.

Il est affirmé dans ce document que le Comité Episcopal pour la conversion des dissidents en Croatie "risque de devenir le principal instrument pour l'émiettement de l'élément serbe".

On ne but de dissiper cette préoccupation du Gouvernement de Yougoslavie, la Secrétairerie d'Etat se permet de rappeler l'attention de la Légation sur ce qu'elle eut l'honneur de lui exposer à la date du 25 janvier dernier par la Note N. 24/42, à savoir:

1° que le Comité Episcopal Croate a été constitué, en dehors de tout espèce de contrôle d'ordre politique, par libre détermination de l'Episcopat croate, justement préoccupé de défendre les intérêts catholiques en Croatie et de revendiquer pour elle une définitive matière religieuse, réglée par la seule pratique pluriséculaire de l'Eglise et par des dispositions législatives du Code de Droit Canonique (Cf. p. ex. can. 1351).

2° que le but dudit Comité est précisément de travailler

Excellentissime
LEGATION DE YOUGOSLAVIE PRES LE S. SIÈGE

tijski odbor sestavljen brez kakršnihkoli političnih nagibov, s svobodno odločitvijo hrvaških škofov, ki upravičeno skrbijo za obrambo katoliških interesov na Hrvaškem in zahtevajo zanj natančno religiozno dokumentacijo, urejeno z modro večstoletno prakso cerkve in z imperativnimi odredbami iz Kodeksa kanonskega prava.

Torej episkopat in njegov odbor za nasilno konverzijo, predstavljajo po mišljenju vaticanske sekretariata in Pija XII. organ, ki naj »brani« katoliške interese na Hrvaškem! Niti besedice, ki obsoja fašistično divjanje, niti nasilno konverzijo! Kako je to spreminjeno! In »svobodno« prehajanje v okrilje rimske cerkve izgleda, vemo mi sami najbolje. Naj navedemo samo nekaj primerov. Takoj po okupaciji Jugoslavije so pršli ustaši v vas pri Sunju. Z njimi so prišli župnik Orlić in frančiškanec Jurjević. Kmeti-pravoslavci so zbrali v šoli, kjer jim je Jurjević dejal: »V tej zemlji ni prostora za

nobenega, ki ni Hrvat, ker je to katoliška zemlja. Kdor se ne bo prekrstil, vemo, kaj bomo naredili z njim. Jaz sem v teh krajih dal počistiti vse od pišeta do starca in če bo potrebno, bom to storil tudi v tej vasi. Moja duhovniška obleka me pri tem delu niti najmanj ne moti. Če je potrebno, vzamem v roko brzostrelko in počistim do zibelke vse, kar je proti ustaški oblasti. Po teh uvodnih katoliških besedah je sledil sa. i akt krsta. Res premišljeno, in svobodno, kakor je to želel Vatikan! 26. junija v Grubišnem polju in 2. avgusta 1941 v Glini, so bili pravoslavni na isti način poklicani, da se prekr-

stijo, vendar do samega akta ni prišlo, ker so jih ustaši v cerkvi vse prej z noži poklali. In takih primerov je nebroj. Državni sekretar Maglione in redov-frater Jurjević sta tu na isti liniji: prvi govori o obrambi katolicizma na Hrvaškem, drugi govori in izvršuje, kot se to podrejenemu spodobi.

Da je Vatikan, polagal veliko važnost temu vprašanju, dokazuje tudi dejstvo, da je po svečanem sprejemu katoliškega episkopata (v dneh po 17. novembru 1941) pri Paveliču koordinacijo pri vprašanjih konverzije z ustaškimi oblastmi prevzel sam takratni nadškof Stepinac.

To so dokumenti, ki jih Vatikan danes zastopni skuša zatajiti. Oni so živo pred očmi naših narodov, ki so vse te strahote preizkusili na svojih ramenih in jih ne bodo nikoli pozabili. Zato je nam tem laže razumljivo, da Vatikan z vsemi silami podpira vsako obliko fašizma, bodisi predvojno, bodisi danes.

R. J.

